

ЛЕОНІД БІЛЕЦЬКИЙ
Прага, 1936 р.

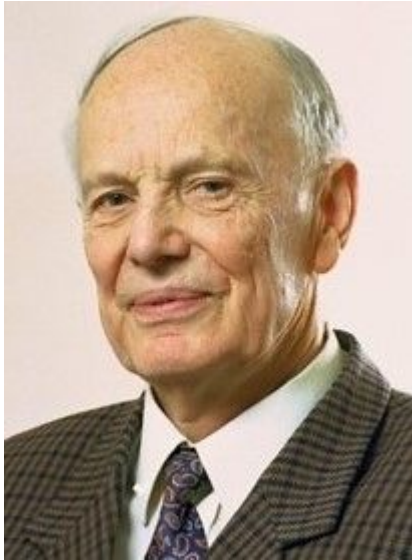
Леонід Тимофійович Білецький ([5 травня 1882](#), с. [Листвинівка Київської губернії](#), нині [Народицького району Житомирської області](#) — [5 лютого 1955](#), [Вінніпег](#)) — український [літературознавець](#). Доктор філології (1936). Президент [Української вільної академії наук](#) (1948—1952). Дійсний член [НТШ](#).

Від [1918](#) року [приват-доцент Кам'янець-Подільського державного українського університету](#), став першим редактором щоденної газети [«Життя Поділля»](#).

В лютому [1949](#) року переїхав на постійне проживання до [Канади](#) й оселився у [Вінніпезі](#). Був головою культурно-освітньої ради [Комітету українців Канади](#), професором колегії святого Андрея.

З [1951](#) року почав працювати у видавництві «Тризуб» над «Кобзарем». У цей період здійснив видання творів [Тараса Шевченка](#) в чотирьох томах («Кобзар», Вінніпег, 1952—1954), яке відрізнялося від попереднього тим, що твори поета було подано в первісних варіантах.

Був дійсним членом [Слов'янського інституту](#) у Празі.

Патон Борис Євгенович (нар. [27 листопада 1918](#), [Київ](#), [Українська Держава](#)) — український [науковець](#) у галузі [зварювальних процесів](#), [металургії](#) і [технології металів](#), [доктор технічних наук](#) ([1952](#)); Президент [НАН України](#) (з [1962](#)), перший нагороджений званням [Герой України](#); директор [Інституту електрозварювання імені Євгена Патона НАН України](#) (з [1953](#)); генеральний директор Міжгалузевого науково-технічного комплексу «Інститут електрозварювання імені Є. О. Патона» (з [1986](#)); президент [Міжнародної асоціації академії наук](#) (з [1993](#)); член Ради з питань науки та науково-технічної політики при [Президентові України](#) (з березня [1996](#)); голова Комітету з [Державної премії України в галузі науки і техніки](#) (з грудня 1996);

Автор понад 1000 публікацій^[3], зокрема 20 [монографій](#); понад 400 [винаходів](#).

Марта Данилівна Богачевська-Хом'як ([англ. Martha Bohachevsky-Chomiak](#); *[24 червня 1938](#), [Сокаль](#), [Галичина](#), нині — [Львівська область](#)) — [історик](#), фахівець із суспільних процесів у [Галичині](#) в [XIX ст.](#), інтелектуального життя дореволюційної [Росії](#), автор монографії «Жінки в громадському житті України. 1884–1939». Громадська діячка й активіст українського [жіночого руху](#) в [США](#); колишній віце-президент [Союзу українок Америки](#). Член [НТШ](#).

З кінця [1940-х](#) живе в Америці. У 1960 закінчила [Пенсильванський університет](#), після того — аспірантуру в [Колумбійському університеті](#) (докторат з історії російської філософської думки XIX ст.).

У 1964-68 викладач історії Східної Європи у провідних університетах США; згодом — [професор](#) історії в університетах [Нью-Йорка](#), [Нью-Джерсі](#), [Вашингтона](#) та в [Гарвардському університеті](#).

Читала курс у [Київському Університеті](#) за програмою ім. Фулбрайта 1992–1993; у [Києво-Могилянській академії](#) — лекції (1997–1998). З 1999 — директор програми ім. Фулбрайта в Києві; у 2000–2006 — директор програми академічних обмінів імені Фулбрайта в Україні.

Нагороджена Премією Барбари Гелд Асоціації славісток [США](#) (1988) Отримала [Орден княгині Ольги](#) 3-го ступеня (2006).

Борщак Ілля Львович (справжнє прізвище *Баршак*, підписувався *Ілько Борщак*; * [19 липня 1892](#), слобода [Нагартав](#) — † [11 жовтня 1959](#), [Париж](#), [Франція](#)) — український [історик](#), [публіцист](#) і [літературознавець](#).

Член Комітету дій, в 1923–1932 роках — співзасновник та член радянофільської [Спілки українських громадян у Франції \(СУГУФ\)](#), керівник гуртка українознавства та видавець тижневика СУГУФ — [«Українські вісті»](#) (1926–1929); член Ліги української культури (1923), організатор Товариства друзів українського кіно (1926–1927), співробітник [ВУАН\(Київ\)](#).

Спадщина Борщака налічує близько 400 наукових та публіцистичних праць написаних [українською](#) і [французькою мовами](#), серед яких виділяються фундаментальні дослідження таких тем: козаччина XVII століття, Мазепа і мазепинці, епоха Наполеона, суспільно-політичний рух у Східній Україні, історія української дипломатії, культури. І все це у специфічному французько-українському контексті.

Юрій Володимирович Шевельов (прізвище при народженні — **Шнайдер**, [англ. George Y. Shevelov](#); [17 грудня 1908](#), [Харків](#) — [12 квітня 2002](#), [Нью-Йорк, США](#)) — [українсько-американський славіст-мовознавець німецького походження](#); [історик української літератури](#), літературний і театральний критик, активний учасник наукового та культурного життя української еміграції. [Професор Гарвардського, Колумбійського](#) університетів. Іноземний член [НАН України](#) (1991). 1949 — [доктор філософії](#). Президент [УВАН](#) (1959–1961, 1981–1986). Член [Американського лінгвістичного товариства](#), [Польського інституту мистецтв і науки в США](#). [Почесний доктор Альбертського, Лундського, Харківського](#) університетів та [Києво-Могилянської академії](#). Головний редактор журналу [«Сучасність»](#) (1978–1981). Автор низки фундаментальних мовознавчих праць: «Нарис сучасної української мови» (1951), «Передісторія слов'янської мови: історична фонологія загальнослов'янської мови» (1965), «Історична фонологія української мови» (1979).

Георгій (Джордж) Володимирович Вернадський ([20 серпня 1887](#), [Санкт-Петербург](#) — [12 червня 1973](#), [Нью-Гейвен](#), штат [Коннектикут](#), [США](#)) — російський і американський [історик](#) та правознавець українського походження. Фахівець у галузі історії Русі і Росії. Закінчив [Московський університет](#). Захистив дисертацію, присвячену російському [масонству](#) доби [Катерини II](#).

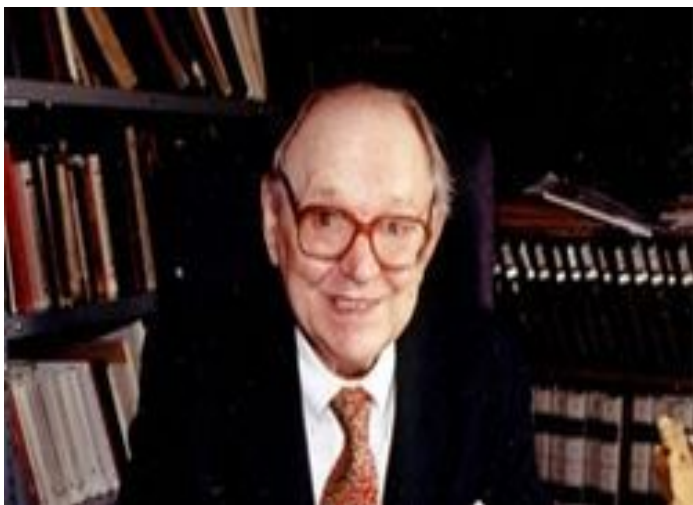
Навчався в Берлінському та Фрайбурзькому університетах.

У 1917–1918 роках був [професором Пермського університету](#), у 1918–1920 роках — професором [Таврійського університету](#) в [Сімферополі](#).

Від 1920 року — в еміграції.

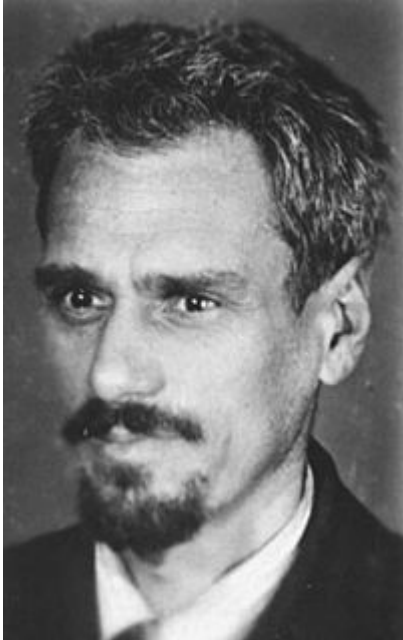
У 1922–1927 роках був професором [Карлового університету](#) в [Празі](#)

у 1927–1956 роках — професором [Ельського університету](#) в [США](#).

Омельян Йо́сипович Прица́к ([7 квітня 1919](#), с. [Лука](#) (Озерне) [Самбірський район](#), [Львівська область](#) — [29 травня 2006](#), [Бостон](#), [Массачусетс](#), [США](#)) — видатний вчений, філолог, сходознавець, [історик](#), [мовознавець](#), іноземний член НАН України, член Наукового товариства імені Шевченка, Української вільної академії наук, Міжнародної асоціації українців, почесний доктор всіх відомих університетів, член багатьох академій наук світу, засновник і довголітній директор Українського наукового інституту Гарвардського університету, Інституту сходознавства імені А.Кримського НАНУ, один з співзасновників Міжнародної асоціації українців, редактор багатьох наукових часописів.

Автор близько 1000 наукових праць зі сходознавства та історії України.

Юрій Васильович Кондратіюк (справжнє ім'я **Шаргей Олександр Гнатович**; нар. 9 [\(21\) червня 1897](#), [Полтава](#), [Україна](#) — місце та дата смерті достеменно невідомі, не раніше 1943) — український радянський [вчений-винахідник](#), один із піонерів [ракетної техніки](#) й теорії космічних польотів. Автор так званої [«траси Кондратюка»](#), якою подорожували на [Місяць космічні кораблі «Аполлон»](#).

Федераціями космонавтики України та Росії була випущена загальна для обох держав пам'ятна медаль «Ю. В. Кондратюк».

Федерація космонавтики України заснувала медаль і диплом імені Ю. В. Кондратюка. Цієї нагороди удостоєні як українське вчені, конструктори, інженери, ветерани ракетно-космічної галузі, так і громадяни Росії, США, Китаю, що працюють з Україною за спільними програмами освоєння космічного простору.

Сергій Пáвлович Корольóв (родове прізвище Королів^[2]) (30 грудня 1906 ([12 січня 1907](#)), [Житомир](#), [Волинська губернія](#), [Російська імперія](#) — [14 січня 1966](#), [Москва](#), [РРФСР](#), [СРСР](#)) — український [радянський вчений](#) у галузі ракетобудування та [космонавтики](#), [конструктор](#). Вважається основоположником практичної космонавтики.

Академік [АН СРСР](#) (з [1958](#)). Конструктор перших [штучних супутників Землі](#) і космічних кораблів.

Сім років ([1939–1945](#)) провів в ув'язненні ([ГУЛАГ](#), пізніше — [закриті ОКБ](#) системи [НКВД](#)). Після звільнення очолив [ракетну програму](#) СРСР. Під його керівництвом було запущено першу [міжконтинентальну балістичну ракету](#), [перший штучний супутник Землі](#), перший політ людини в космос та вихід людини в [космос](#).

В [1970](#) році в м. [Житомирі](#) було відкрито меморіальний будинок-музей академіка Сергія Павловича Корольова. А в [1987](#) році — [Музей космонавтики імені Сергія Павловича Корольова](#).

Заснована [Золота медаль імені С. Корольова](#).